

1 MEI 1830 GUIDO GEZELLE 1 MEI 1930

Niet lam en afgeleefd,
maar kroes, en in zijn kreuken,
zoo is het loof mij lief,
en 't groen, der groene beuken,
die in de zonne staan
en, hagewijs geleed,
de nieuwe pracht aandoen
nu voor hun lentekleed.
Hoe zuiver is dat groen,
hoe nesch, hoe ongenaakt,
met vluggen dons bezet,
die 't nog veel schoonder maakt!
Dit heette ik maagden groen,
en mochte 't lang nadezen
zoo maagdelijk als nu,
van webbe en verwen, wezen!
Doch neen: 't onedel stof,
hierboven onbekend,
geschonden hebben zal 't
eer nog de zomer endt!

GUIDO GEZELLE.

Kan het anders! Onze Gezellenherdenking aanvangen met een lentelied van dezen groote. Zeg mij, of er grooter natuurdichter ooit geleefd heeft. Hoe fijngevoelig, hoe innig zijn vooral zijn gedichten gewijd aan de natuur. Zou het soms komen doordat deze groote, die als zoovele kunstschepers, eerst na zijn dood is groot geworden, o neen, hij was het reeds tijdens zijn leven, maar wij hebben het niet gevoeld noch gezien, geboren werd op den 1sten Mei 1830? Op een jubelenden Meidag aanschouwde Guido Gezelle het levenslicht in 'den eenvoudige woning aan den Rolleweg te Brugge. In de donkerste tijden der Vlaamsche Beweging werd hij geboren. Zijn vader, Pier Jan Gezelle, was een eenvoudige landbouwer en 38 jaar oud toen zijn zoon Guido werd geboren. Zijn moeder Monica, was een burgemeestersdochter en 26 jaar. 's Morgens om half twaalf deed „Guidotje” zooals hij eerst genoemd werd, later kortheidshalve „Dotje” zijn intrede in „de schoone Meimaand”. Zijn ouders behoorden tot „de kleine luyden” en het was een waar genot voor Dotje met zijn vader in den hof te zijn en te hooren wat deze allemaal van planten en dieren had te vertellen. En als er te pooten of te oogsten was, mocht de kleine vent ook meehelpen en kreeg zoo steeds meer liefde voor het schoone dat God geschapen heeft. Het was een stil jongskje, zei nooit veel, maar zijn moeder vond hem een echte stijfkop. En als hij bij zijn kornuiten was kon hij meedoen. Natuurlijk moest hij dikwijls zijn zus Louise, moeder van Stijn Streuvels, plagen en ook kon hij met haar en zijn broer Romaan, echte streken uithalen. Een sterk gestel had Guido niet, hij had veel te kampen met hoofdpijn en toen zijn vader eens met hem naar den knapsten dokter van Brugge ging, zei deze, na hem onderzocht te hebben: „Hem mankeert niets, alleen is die jongen zijn kop te dikke”. Maar het zou later blijken, dat in die dikke kop groote hersenen waren geborgen. Hij kon ook goed leeren en daarom werd besloten, dat hij priester moest worden. Maar vader Gezelle kon die studie niet betalen, er was geen geld en daarom moest Guido maar probeeren om buiten de schooluren zooveel te verdienen als portier en boodschappenjongen, dat zijn studie kon worden betaald. In de vacaties moest hij op de Engelsche leerlingen passen, die niet naar huis konden. En als student begon hij reeds te dichten. Het eenig mooie gedicht „Het schrijverke” is door hem gemaakt in het Seminarie te Rousselaire. In den tuin van dat Seminarie was een vijver; daar zag hij de schrijverkes en kwam het er uit:

O krinklende winklende waterding,
met 't zwarte kabotseken aan, enz.
Dat was mede een van de eerste lentesangen van dit wonderde dichter-genie.

In Brugge werd hij tot priester gewijd en benoemd aan hetzelfde Seminarie waar hij zijn studie had volbracht tot „leeraar” of „professor de commerce” oftewel „handelsleeraar”. Hoe is het mogelijk, er zat totaal geen handel in Gezelle. De groote dichter, leeraar in de handelswetenschap! In dien tijd was in Vlaanderen alles nog Fransch en van het Vlaamsch moest men niets hebben. Doch Guido had het Vlaamsch lief en deed al het mogelijke zich in die taal te bekwamen. Is het wonder, dat men niets om zijn gedichten gaf, en er bijna een eeuw op moest volgen eer de schoonheid van zijn dichtwerken ten volle werd erkend? Gezelle moest niets van handel hebben; toch heeft hij anderhalf jaar les gegeven in de handelswetenschap en werd toen benoemd tot „Professeur de Poësis”.

Dat is geweest de glorie-tijd van zijn leven, hoewel die periode zeer kort duurde. Het was zijn lust, die jonge Vlaamsche harten te bezielen. Dat was zijn alles. Hij wilde niet weten van een Belgisch volk doch wel van een „Vlaamsche” ziel en een „Waalsche” ziel. Gezelle's ziel was een en al Vlaamsch. Hoe

heerlijk komt dat uit in een van zijn „Kleengedichtjes”:

Gij zegt dat 't Vlaamsch te niet zal gaan:
't en zal!
dat 't Waalsche gezwets zal boven staan:
't en zal!

Dat hopen, dat begeren wij:
dat zeggen en dat zweren wij:
zoo lange als wij ons weren, wij:
't zal, 't en zal, 't en zal!

In dezen voor Gezelle zoo overgelukkigen tijd zijn de zoo innig mooie „Kerkhofblommen” en kort daarop zijn „Dichtoefeningen” ontstaan.

Hoe vindt gij deze „kerkhofblom”, die hij deed bloeien bij het graf van een horlogemaker:

God geeft den tijd bij dag en jaar,
ach neen, bij kleene tikskes maar,
en 't laatste tikske komt aleer
men 't peist of weet, eilaas, te zeer!
De wijzer wijst elke uur en tijd,
maar de uur niet dat gij schuldig zijt
te sterven! Zijt dus voorbereid,
de wijzer wijst naar de eeuwigheid.

En dan zijn kostelijke verzen in „Dicht-

oefeningen”! O 't ruischen van het ranke riet” is een juweeltje, hoor maar, ik zal er U het eerste en laatste van de 6 verzen geven:

O! 't ruischen van het ranke riet!
O wist ik toch uw droevig lied!
wanneer de wind voorbij u voert
en buigend uwe halmen roert,
gij buigt, ootmoedig nijgend, neer,
staat op en buigt ootmoedig weêr,
en zingt al buigend 't droevig lied,
dat ik beminne, o ranke riet!

O! 't ruischen van het ranke riet
weërgallem in mijn droevig lied,
en klagend kome 't voor uw voet.
Gij, die ons beiden leven doet!
o Gij, die zelf de kranke taal
bemint van eenen rieten staal,
verwerp toch ook mijn klachte niet:
ik! arme, kranke, klagend riet!

Daarna verschijnen zijn 3 maal 33 „Kleengedichten”. Eèn slechts wil ik U weergeven:

Als de ziele luistert
spreekt het al een taal dat leeft,
't lizigste gefluister
ook een taal en teeken heeft:
blären van de boomen
kouten met malkeer gezwind,
baren in de stroomen
klappen luide en welgezind,
wind en wee en wolken,
wegelen van Gods heiligen voet,
talen en vertolken
't diep gedoken Woord zoo zoet.....
als de ziele luistert.

In 1861, Gezelle was toen 31 jaar, werd hij overgeplaatst naar Brugge en benoemd tot onderrector van het Engelsche Seminarie. Weg moest hij, want hij was een gevaar. Men zag maar al te goed, dat zijn machtige geest doorwerkte en dat moest worden gekerd. O, welk een vernedering voor dezen groote, welk een droefheid bij Gezelle. Hij droeg echter dat lijden stil en gelaten. Hij zocht zijn troost bij zijn God. Die wist wat men hem aandeed. Zijn hart gebroken, zijn leven gebroken! Weer had hij een bundel gedichten klaar liggen, doch de moed ontbrak hem ze uit te geven. Daarvoor heeft echter Hugo Verriest zijn innige vriend gezorgd en zoo zagen in 1862 zijn gedichten, Gezangen en Gebeden het licht. Hoe fijn gevoeld is zijn schoone gedicht:

HET MEEZENNESTJE.

Een meezennestje is uitgebroken,
dat in den wulgentronk
gedoken,
met vijftien eikes blonk;
ze zitten in den boom te spelen,
tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in, tak-om,
met velen,
en 'k lach mij, 'k lach mij, 'k lach mij bijkans
[krom.

Het meezennestje komt getrouwig,
komt op den lauwen noen,
al blauwig
en geluwachtig groen;
het brengt hun dit en dat, om te azen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-uit, tak-in
ze razen,
en kruipen, vlug, het meezennestje in.

Het meezennestje zit — de looveren
verduiken 't voor 't gestraal —
te tooveren,
al in de meezentaal;
daar vliegen ze, al med' een, te zamen,
tak-om, tak-op, tak-af, tak-in, tak-uit,
en, amen,
het meezennestje is weërom yele en uit.
(Wordt vervolgd.)

JOHANNES geeft ons het uitvoerigste de verhalen weer van den Heiland als Hij sprak met een vrouw. Denk aan de geschiedenis van de Samaritaansche. Zie het hier in het verhaal van Maria Magdalena. Terwijl de lente van den Paaschmorgen is opgegaan, staart deze vrouw nog in het graf. Het leven heeft den

dood reeds overwonnen, maar zij treurt nog omdat ze haar liefdedaad niet aan een dood lichaam bewijzen kan. Zoo zijn soms de menschen nu. De zon straalt in volle heerlijkheid, en zij zitten achter de gesloten luiken. Er klinkt een juichende lofzang omdat de morgen der verrijzenis is aangebroken, en zij zingen niet meer, zij blijven maar wie ze zijn, kinderen zonder bruiloftskleed. Ja het is soms zelfs zóó sterk of beter zóó erg, dat we er kunnen ontmoeten, die wanneer wij juichend roemen in den Steen Die, schoon van de bouwlieden verworpen, is geworden tot een hoofd des hoeks, ons gramstorig aanzien en zouden willen, dat we maar liever den mond hielden. Wat weten wij daar nu van.....? Hoe kunnen we tevreden zijn met zulk een oppervlakkig geloofsleven.....? Maria Magdalena is zóó bedroefd, dat ze niet eens goed in het graf kan zien. Haar treffen de engelen niet in de witte kleeders. Als ze de vriendelijke vraag hoort: „Vrouw, wat weent gij.....?” dan merkt ze niet eens, dat het engelenstemmen zijn. Ach, wat is de verzeene Heere toch goed en vriendelijk voor dit Zijn moede kind, dat als Zijn hemelboden haar dan niet kunnen troosten. Hijzelf verschijnt om die taak van hen over te nemen. O rijke liefde van den Heiland. Die met de Zijnen zoo groot een bemoeienis houdt, dat Hij zelf de tranen droogt en tot aanbidding noopt. Zij herkent in dien anderen Jezus niet. Zóó is haar ziel vervuld met het lichaam, met het gekruisigde lichaam, dat ze tot den Verzeene niet dadelijk op kan klimmen. En nu toont de Heiland haar Zijn groote liefde, zooals Hij ze Petrus en Thomas zal toonen. Hij wil haar helpen. Veel beter dan haar stoutst begeeren het durft verwachten, want zij denkt slechts aan een tuinman, die haar misschien met vriendelijke hulpvaardigheid wil terzijde staan. Als nu die hovenier de plaats maar aanwijst waar ze haar Heere gelegd hebben, dan zal zij, de zwakke vrouw, zich zóó sterk toonen, dat ze Hem alleen wel weer in Zijn graf dragen zal. En Jezus? De Profeet van den ouden dag heeft het reeds gezegd als tolk des Heeren tot het volk, dat het geklank kent: „Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij Uwen naam geroepen, gij zijt Mijn”, en in den Tempel van Jeruzalem heeft de Zoon zelf getuigt, dat de schapen bij name worden geroepen. Zoo zegt Hij ook haar naam. En de vrouw, die Jezus alleen kon zien, zooals zij zich Hem nu eenmaal had voorgesteld, als de gestorven Meester, maar niet als de levende Heere, zij werpt zich aan Zijn voeten met een teeder: Rabbouni, een mooiere uitdrukking voor het woord Rabbi: Meester.....! Zij omklemt Hem, als wilde zij zeggen: nu zal ik U nooit weer verliezen. Maar Jezus trekt Zich van

MARIA MAGDALENA

Jezus zeide tot haar: Maria.....! Zij zich omkeerende zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd Meester Johannes 20: 16.

„Vrouw, wat weent gij? — Wien zoekt gij.....?”

naar Zijn Vader, en zij zullen zich, naar Zijn woord in de Paaschzaal, verblijden, want nu hebben ze Hem lief met grootere liefde dan ooit te voren. Nu kunnen ze zich aan Hem verbonden weten met banden, die geen hel of dood ooit kunnen verbreken. Nu zijn zij ook niet meer van de wereld gelijkertwijls Hij ook van de wereld niet meer is. Want Hij Die heiligt en zij die geheilgd worden zijn allen uit een, om welke oorzaak Hij zich niet schaamt hun broeders te noemen. Bij den Vader gaat Hij hun plaats bereiden. Want Hij wil, dat waar Hij is ook die zijn zullen welke de Vader Hem gegeven heeft. Waarom.....? Opdat zij Zijn heerlijkheid zullen aanschouwen..... Wat wilde Maria Magdalena aan dat graf doen.....? Ze wilde er zalven. Wie.....? Een dooden Heere. Maar wat gebeurt er bij het graf.....? Daar is een levende Heere. Die Zijn bedroefd kind zalft met zalf van Zijn eeuwige vreugde. Pijllooze teedere liefde o Heer, liefde o zoo groot..... En..... „wie in 's levens gaarde die Man niet heeft ontmoet, Maria, zoo als gij, zijn ziele schreit en smacht, al bloeit de zonnige aard, en zoekend waart hij om in 't lentefeestgetij”..... Het is Paschen geweest. Hebben we ons verheugd over het nieuwe leven, dat de verrijzenis des Heeren draagt in de ziel.....? Hebben we aanraking gehad met den opgestanen Heiland.....? Hebben we iets doorvoeld van de Paaschvreugde, die Jezus zelf ons brengen wil.....? Als wij in het woord van onzen God lezen wat groote schatten ook wij beervolen mogen als we gelooven in Hem. Die nu is gezeten aan de rechterhand van den Troon van God, dan blijve ons hart daar toch niet koud en gevoelloos onder. Dan mogen we toch niet in treurig duister rond dwalen terwijl de morgen van den Derden dag reeds is opgegaan.....? O leest het en hoort het, dat Jezus leeft en dat nu leven zal ieder, die in Hem gelooft. Dat Hij bij ons blijft zelfs al is het bij den avond en al neigt de zon tot dalen. Ja, dan vooral blijft Hij, want Hij heeft den weg gebaad door de donkere vallei van den dood. Daarom is Hij gestorven, daarom is Hij nederge-daald ter helle, om ons te brengen aan des Jordaans overzijde aan zijn immer groenen zoom, waar de eeuwige halleluja's klinken ter eere van het Lam.

dat waardig is te ontvangen alle lof en eer en heerlijkheid en dankzegging tot in alle eeuwigheid. Hij roept ons, Hij de verzeene Heiland, door Zijn Woord, door Zijn sacrament. Daarom zegt Hij: „ontwaakt gij, die slaapt en staat op uit de dooden en Christus zal over u lichten.” Gode zij dank, Die ons door dien Heiland de overwinning geeft. Zalig die het gelooft, want Hij knielt voor Hem neder en zegt het Magdalena na: „Rabbouni.....!”

JOH. J. H.

GUIDO GEZELLE

(Vervolg.)

Blijkt uit het volgende, uit denzelfden bundel niet, dat Gezelle in alles met zijn God te rade ging; overtuigd was, dat als hij iets deed en God niet het begin en het einde was, het zeker niet goed ging.

Verloren, verloren
geploegd en gezaaid,
als God in de voren
geen vrucht en laat gaan:
verloren, verloren
gewaakt over steē,
is Hij van hier boven
den waker niet meē;
verloren, verloren
gerijmd en gedicht,
waar God niet het vooren-
ste en 't laatste van is!

Toen was het alsof Gezelle reeds dood was. Niets, niets hooren wij meer van hem, hij zwijgt ruim 30 jaren. Hoe is het mogelijk, dat zoo'n groote geest tot zwijgen is gebracht? Welk een lijden moet hij hebben

doorstaan! En al hooren wij al die jaren niets van hem, hetgeen hij reeds heeft voortgebracht werkt krachtig door en Vlaanderen ontwaakt meer en meer. Zijn vernedering was echter nog niet groot genoeg, nog moest hij een trap lager. Zijn invloed scheen nog te groot te zijn als onder-rector van het Engelsche Seminarie. In 1865 wordt hij onder-pastoor op Sinte-Walburge te Brugge. Ook dat was nog te veel voor dezen groote. Hem, die had moeten zetelen aan een Hoogeschool, werd Kortrijk aangewezen, waar hij onder-pastoor werd. Daar is hij 28 jaar geweest. Acht en twintig jaar in ballingschap. En toch blijft hij werken. Hij had de Vlaamsche taal zoo innig lief, dat hij van die taal niet kon afbliven. In zijn vrije uren studeerde hij dan ook trouw in oude Vlaamsche boeken. In zijn door hem gesticht blad *Rond den Heerd* schreef hij veel over volks-poēzie, oude taal enz. Jammer genoeg moest hij kort voor hij naar Kortrijk ging de uitgave daarvan staken. Maar zijn geest werkte door. Doch welken tegenstand hij ook ondervond, zijn dichtgave kon men niet dooden. Hij die minstens 15 talen las en sprak, moest zijn geest den vrijen

toom laten, moest dag in dag uit arbeiden in den Vlaamschen taalhof en zoo komen dan eindelijk na 30 jaren een paar kostelijke bundels, vruchten van zijn rijken geest, n.l. Tijdkrans en Rijmsnoer, welke men de beste noemt die hij heeft voortgebracht.

DE BOOMEN ZIEN ZWART.

De boomen zien zwart, van de zwellende
[botten:]
o zonne, wanneer zal uw' macht, onbevaēn,
weēr 't springende blad, en de banden
[ontknoten.]
waarin 't twee drie maanden heeft houtvast
[gestaan?]
Staat achter, o nijdig geweld van den winter;
houdt af uwen vuist, in de botten begint er
weēr vreugdiger pulsslag en leven te slaan.
De boomen ontwekken, zij zidderen, zij
[beven:]
zij striemen, dóór 't blauwe geluchte,
[onbekleed:]
doch staan ze als bewust schier en blij dat zij
[leven.]
lijk machtige reuzen, ten strijde bereed.
(Zie vervolg op pag. 379.)

VAN WEEK TOT WEEK

IN het Paleis St. James te Londen, in de Queen Anna-zaal, hebben de vertegenwoordigers van de mogendheden, de deelnemers aan de Londensche vlootconferentie, een overeenkomst geteekend, die in de geschiedenis kan worden genoemd het Verdrag van 1930. Dit verdrag bestaat uit vijf afdelingen. Het grootste deel van den inhoud is gewijd aan de verhouding tusschen Engeland, Amerika en Japan. Deze drie rijken hebben tenminste zoiets als een overeenkomst aangegaan inzake den vlootbouw. Blijven dan nog Frankrijk en Italië. Men weet, dat die twee het lang niet met elkaar eens zijn. Maar iets staat dan toch nog wel ten opzichte van hen in het verdrag, namelijk over de beperking van duikboten enz. Nu is het woord aan de Parlemten om de overeenkomst te bekrachtigen. Zullen ze dat doen.....? Er is goede hope van wel. In Engeland is de meening van de bevolking vóór het verdrag al zijn de resultaten dan niet heel erg meegevallen. De Fransche Pers is ook blij met wat de overeenkomst heeft tot stand gebracht. Immers..... Frankrijk is nagenoeg niet gebonden en kan rustig op den ingeslagen weg van..... bewapening tegen Italië voortgaan, een „mooi re-

sultaat" na een..... ontwapeningsconferentie.....! In Japan en in Amerika zijn er helaas, die van die vlootbeperking niets moeten hebben. Maar de Regeeringen achten toch de meerderheid, noodig om het verdrag te bekrachtigen, wel verzekerd. Blijft dan nog Italië. Dat doet eigenlijk niet mee, wan het Parlement zegt ja op alles wat de Regeering voorstelt. Wee het gebeente van de Parlemten-leden, die anders zouden durven stemmen.

Minister Mac Donald heeft gedaan wat mogelijk was in de moeilijke omstandigheden waaronder de conferentie bijeen was, en al is zijn succes dan ook niet zoo heel groot, het zou verkeerd wezen als zijn poging niet werd gewaardeerd. Er is bovendien in ieder geval iets bereikt..... De zorgen van de Engelsche Regeering blijven intusschen nog groot. Daar is Britsch-Indië. De campagne van Gandhi ter propageering van de burgerlijke ongehoorzaamheid wordt hoe langer zoo meer een bron van onlusten. Er hebben reeds bloedige botsingen plaats gehad te Cittagong en in Bengalen, waar nationalisten, die met Gandhi feitelijk niets te maken hebben toch van zijn optreden gebruik maakten om tot hun doel te komen. En nu mag Gandhi zelf wel ernstig nadruk leggen op enkel lijdelijk verzet zonder geweldpleging, de voortdurende ophitsing tegen de Regeering moet wel gevolgd worden door botsingen tusschen de volks-

Een moment uit de opstandige beweging in Britsch-Indië: de aanhangers van Gandhi (de nationalisten) zijn aan het zeestrand aangekomen, en toonen hunne ongehoorzaamheid door de zoutmonopolie-wet op zijde te zetten en zelf zout te maken.

massa en het staatsgezag. Er is nog iets, dat de onrust vermeerdert, maar wat in het voordeel staat van de Britsche Regeering, namelijk de ruzie van de menschen onder elkaar. De Mohammedanen en de Hindoes zijn het heelemaal niet met elkander eens. Eerstgenoemden willen niets meer van Gandhi weten hoewel zij hem in een vroegere periode als bondgenoot hebben beschouwd. De Mohammedanen zijn nu wel bereid met de Engelsche Regeering te onderhandelen. Maar daarvan wil Gandhi niets weten. Intusschen wordt de onwettige zoutwinning voortgezet, naar de bladen melden heeft de ondeugdelijkheid van dit zout bij de gebruikers reeds tot ziektegevallen aanleiding gegeven. Daar is nu bij gekomen de bestrijding van den drank. De palmbomen waaruit die drank wordt gewonnen, moeten worden omgekapt. Aldus wil het de leider. Men kan wel zeker verwachten dat hieruit nieuwe botsingen zullen ontstaan. In en rede, gehouden te Charvada, heeft Gandhi gezegd, dat de inbreuken op het zoutmonopolie alléén niet de onafhankelijkheid zouden kunnen bewerken. Daarvoor moeten vele andere wetten overtreden worden. Wij moeten, zeide Gandhi, allen martelaars worden. De strijd zal niet beslecht kunnen worden met een dozijn gewonden.....

De slotpagina van de te Londen gesloten Vlootovereenkomst met de handteekeningen van de gevolmachtigden der deelnemende landen.

(Vervolg van pag. 370.)

Staat achter, o nijdig geweld van den winter; uw rijk heeft een einde, in de boomen begint er weer hope te rijzen, weër hulpe aan ons leed.

De boomen zien zwart, en hun dreigende
[schachten
staan veerdig en vrij, als de spere in de vuist
eens ridders, het teeken ten storme te

[wachten :
het klinke, en daar loopen zij
[henegedruischt !

Staat achter, o nijdig geweld van den winter ; de boomen slaan uit, en zoo zaan herbegint er weër blijdag gevierd te zijn. Wreede,

[verhuist !
En dan moet ge hooren zijn lied over de twee horden (paarden), die Gezelle, als hij aan het wandelen is, ziet aankomen heel in de verte, ze komen nader en nader en gaan hem voorbij. Hij kijkt ze na. Op deze wijze moet Gezelle dit lied hebben gemaakt.

Ze stappen, hun' bellen al klinken,
de vrome twee horden te gaar ;
ze zwoegen, ze zweeten ; en blinken
doet 't blonde gelijm van hun haar.

Ze stappen, ze stenen, ze stijven
de stringen ; en 't ronde gareel,
het spant op hun' spannende lijven ;
de voerman beweegt ze aan een zeel.

De wagen komt achter. De rossen,
gelaten in 't lastig geluid
der schokkende, bokkende bossen,
gaan, stille en gestadig, vooruit.

Geen zweepe en behoort er te zinken,
geen snoer en genaakt er één haar :
zoo stappen, hun' bellen al klinken,
de vrome twee horden te gaar.

Na de verschijning van deze twee dichtbundels komt er eenige verandering ten goede. De bisschop van Brugge wilde weer goed maken wat zijn voorganger had bedorven. Hij zag in Gezelle, die nu reeds 69 jaar was, een man die beter had verdiend en daarom benoemde hij hem tot Bestuurder der Engelsche Augustijner kanonikessen van Latranen te Brugge. Dit was het oude klooster waarheen hij zijn lieve vrome moeder zoo dikwijls had vergezeld als zij naar het Lof ging. Het

ging er echter niet alleen om Gezelle in eere te herstellen, maar de bisschop had werk voor hem. Hij schreef een Latijnsch theologisch werk dat hij in het Vlaamsch vertaald wilde hebben en daarvoor had hij Gezelle noodig. De mensch wikt maar God beschikt. Gezelle was tegen die overplaatsing niet bestand, hij de man die zoo veel geleden had, kon dit werk, dat hem zoo vermoeide, niet volhouden. Zes maanden later, op 17 Nov. 1899, was het lijdén geleden en ging hij in in de eeuwige rust. Maar zijn werk is gebleven en hij blijft voortleven. Twee jaren na zijn dood is de onderpastoor van Kortrijk, die „heel aardig versjes kon maken", een beroemd man geworden. Prof. G. Verriest gaf zijn gedichten uit bij L. J. Veen te Amsterdam en spoedig werd Gezelle algemeen erkend als de grootste lyricus die de Nederlanden ooit hebben voortgebracht. Wonderlijk niet waar, dat deze dichterboom 2 maal in zijn leven heeft gebloeid. In de gansche geschiedenis is dat niet voorgekomen. Wij eeren den grooten dichter Gezelle en brengen zijne nagedachtenis onze eerbiedige hulde.

W. A. VAN OS.